

קובץ
דברי תורה
ושיחות קודש

גליון ס"ד
פרשת חיי שרה
תשפ"ג

תוכן העניינים

- ליל ש"ק חיי שרה תשפ"א
- של"ס חיי שרה תשפ"א
- קידושא רבא חיי שרה תשפ"ב
- של"ס חיי שרה תשפ"ב
- של"ס וירא תשפ"ג
- אחר הבלה וירא תשפ"ג/ הגה"ח רבי משה מידנער זצ"ל
- אחר הבלה חיי שרה תשפ"ב/ הרה"ק רבי יעקב מפשעווארסק זי"ע

ניתן לקבל הגליון

בארה"ק

בני ברק

ביהמ"ד אמשינאו רחוב חזון איש 78
ירושלים

אצל הרה"ח ר' זלמן לעווין שליט"א
ביתר

אצל הרה"ח ר' אברהם לאנדא שליט"א

בארה"ב

בארא פארק

ביהמ"ד אמשינאו 4408-15th Ave.

וויליאמסבורג

ביהמ"ד אמשינאו 144 Rodney st.

מאנסי

ביהמ"ד ווארקע 10 Maple ter.

לעייקוואד

אצל הרה"ח ר' ישראל נתן בוים שליט"א

ואלה יעמדו על הברכה בעבור שנדכו הוצאות הגליון

הרב יצחק קאליש שליט"א

לע"נ הרבנית מרת אסתר שיינא רחל ע"ה
בת הרה"ק ר' שמואל מרדכי מנעשכיו זי"ע
אשת הרה"ק רבי מרדכי מזוועהיל זי"ע
יארצייט כ"ה חשוון

לע"נ

הגה"ק רבי אלעזר הכהן ב"ר זאב וואלף

מפאלטוסק זי"ע

בעל חידושי מהרא"ך

נלב"ע כ"א מרחשוון ה'תרמ"ב

הונצה ע"י נכדו

הרה"ח ר' שמואל ווייסבראד שליט"א

הר"ר משה אשר מייער הי"ו

בארא פארק

לרגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הבן

יו"ל ע"י מכון דברי תורה – אמשינאו

כל הזכויות שמורות ©

לתרומות, הנצחות, ולקבלת הגליון

amshinov40@gmail.com

ניתן לתרום בעמדות נדרים פלוס

או במספר 03-7630585 שלוחה 8456

ליל שבת קודש

פרישת חיי שרה תשפ"א לפ"ק

השתוקקותה פרוחה נפשה ממנה ונסתלקה במיתת נשיקה, וזהו ותמת שרה בקרית ארבע, שהם ד' אותיות אדנ"י שבהם כוונת מסירת נפשות וקבלת עול מלכות שמים.

והנה היה מקום לומר, שאלו המוסרים נפשם לה' המה נפטרים מן העולם בקיצור ימים ושנים ממה שקצוב להם, אך אי' בספה"ק דזה אינו, אלא להיפוך, הקב"ה עשה הכל יפה בעתו, שבו בזמן שמגיע קיצם לצאת מן העולם, מחסדי ה' שמסבב להצדיקים והחסידים בעת פטירתם ענין מסירות הנפש על קידוש שמו ית' למען יצאו נשמתם בקדושה ובטהרה מחוך יחוד ד', ובאמת אז הוא שעת זמן פטירתם מעולם הזה מכוון ממש.

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים, שני חיי שרה. ובמדרש, שבישר השטן את שרה, שנעקד יצחק בנה וכמעט שנשחט, ופרחה נשמתה.

ובספה"ק הקשו (עבודת ישראל, ישמח ישראל) הלא הצדיקים כל רצונם וחיותם לעשות רצון קונם, ואיך יתכן לומר על שרה אמנו הצדקת, אשר אברהם אבינו היה טפל לה בנביאות, שכאשר שמעה מעקידת יצחק פרוחה נשמתה מחרדה ובהלה כדרך פשוטי בני אדם.

ומבארים, כי בשמעה מעשה העקידה שעוקד אברהם את יצחק בנה לעולה לה', הבינה בקדושתה שנעשה על ידי זה יחוד גדול וקדוש, ומתוך גודל שמחתה כלתה נפשה לה' אשר תזכה גם כן ליחוד נפלא כזה ולמסירת נפשה, ומגודל

לבקש על כל דבר ממש קטן כגדול, והנה על לחם לאכול דרך כל אדם הוא לבקש מרבנו של עולם, אבל על מים לשתות, שהוא דבר שהוא חנם לכל באי עולם, אין מדרך האדם לבקש על זה רק הולך אל הבאר ושותה.

אמנם אליעזר עבד אברהם עמד כל היום בתפלה, היינו על כל דבר ודבר שהיה צריך, ועל כן התפלל על זה רבנו של עולם הזמן לפני מים, ואפילו המעט מים שהיה צריך לשתות, ואף שהיה אצל הבאר והמים נמצאים לפניו, ולא היה חסר לו כי אם כד לשאוב, בכל זאת התפלל על זה, רבנו של עולם הקרה נא לפני. ואולי על זה נאמר יפה שיחתן של עבדי אבות ודו"ק.

נחזור לענינינו, אף שהצדיקים המוסרים נפשם על קדושת ה', הרי זה בזמן הקצוב להם מלכתחילה, אבל זה רק גלוי כלפי שמיא, אבל הצדיקים מצידם היו מוכנים לעזוב את העולם באמצע ימי חייהם למען כבוד שמו ית', ממילא עדיין הם

וברומה לזה מצינו נמי לגבי ענין תפילה, שיש הבדל באיזה אופן מקבלים כל דבר, דהנה אף שהקב"ה משפיע לפעמים בלא שהתפללו מקודם, אבל הצדיק אינו רוצה לזכות בדרך זה, אלא רוצה שיתגלגל ויבוא האוכל בדרך תפילה דווקא. וכדמצינו ב**זוהר הק'** שאף שיש לאדם לאכול והשלחן ערוך לפניו לא יאכל עד שיתפלל על מזונו. כדאי' **בזוה"ק** (ח"ב סב ב) רבי ייסא סבא לא אתקין סעודתא בכל יומא, עד דבעא בעותיה קמי קודשא בריך הוא על מזוני, אמר לא נתקין סעודתא עד דתתייב מבי מלכא, עיי"ש.

וכדבריו הק' של בעל **דברי ישראל** (מאדו"ץ) על הפסוק הקרה נא לפני היום וכו' הנה אנכי נצב על עין המים וכו' והיה הנערה אשר אומר אליה הטי נא כדך ואשתה וכו' אותה הוכחת וכו', וצריך ביאור למה עשה הסימן על מי שיתן לו מים, ולכאורה היה יותר נכון לראות מי שיתן לו לחם לסעודה או מקום ללון, אלא להורות לנו שצריך

ק' וכ' וז' מדינות. ודברי המדרש הם סתומים.

ונראה לבאר, שהצבור מתנמנם היינו שהביט על הדורות האחרונים האלה, וקושי שעבוד הגלות והצבור מתנמנם באין מקיץ להם, ע"ד אני ישינה וליכי ער, אני ישינה בגלות וכו' כי אין להם מקיץ לעוררן לחזק לבם הנדכא והנכאה, על כן ביקש לעוררן שאל יתיאשו את עצמם.

ולזה אמר להם, מה ראתה אסתר שתמלוך, כלומר באיזה זכות נזכה לקבלת עול מלכות שמים בזמן שהוא אסתר בחי' הסתרת פנים ותוקף הגלות, ועל זה אמר תבא אסתר שהיתה בת בתה של שרה, שעלינו לעורר זכות אבות ואימהות, שמסרו נפשם על קדושת שמו יתברך, אשר אורם יאיר על ימי החושך, ובזכותם נזכה לגאולה.

ובספה"ק **תפארת שלמה** הקשה, מפני מה לא זכו אבות העולם לעלות למרום

נחשבים כנהרגים ונשחטים על קדושת שמו ית' בלא זמנם שזכותם עומדת לעד, ממילא נשאר זכות השנים האלה, לזרוח אור לישרים בחשכת הגלות, ומופיע זכות שנותיהם של הצדיקים האלה שמסרו נפשם על קדושת שמו יתברך.

וכך נוכל לפרש דברי הפסוק (המובא במדרש) יודע ה' ימי תמימים, היינו שהקב"ה יודע את מספר ימיהם, שלא הפסידו שום יום מחייהם, שאין נפטרים ח"ו בקיצור ימים ושנים אלא הוא מכוון ממש לעת קיצם, אלא שהקב"ה הזמין להם שתצא נפשם במסירות נפש, ובכל זאת, 'ונחלתם לעולם תהיה', שבזכות זה שהם מצידם מסרו את נפשם למען כבודו ית', נשאר הזכות לדורות הבאים.

ושמא נרמז כן גם בדברי **המדרש** (נח, ג) רבי עקיבא היה יושב ודורש והצבור מתנמנם, בקש לעוררן אמר מה ראתה אסתר שתמלוך על שבע ועשרים ומאה מדינה אלא תבא אסתר שהיתה בת בתה של שרה שחייתה ק' וכ' וז', ותמלוך על

לעולם את נשמת הרב הקדוש
מבארדיטשוב זי"ע.

וזהו ותמת שרה וגו' הוא חברון, לשון
חברון מורה לנו, כי זכות אבות ואימהות
עודנו מחובר עמנו, וצדקתם עומדת
לעד. כן יזכנו ה' שנוכל לעבוד את ה'
מתוך אורה בזכות אבות ואימהות ונזכה
במהרה לגאולת עולם אמן.

עם גופם כמו אליהו ז"ל, אלא נקברו
האבות בארץ, אלא כל זה הוא לטובת
העולם, שעל ידי זה גם עתה יהיו
משפיעים טובות לבניהם, אשר זכותם
עומדת לנו לדור ודור. לכן אנו תמיד
משבחים ומפארים אלהי אברהם וכו'.
ומביא שהרב הקדוש מלובלין זי"ע אמר
שבמשך ט"ז שנים הקדיש בכל יום איזה
זמן לתת שבח והודיה להש"י אשר שלח

אמרים

בלילות, ועל ידי עבודה זו זוכה לבחינת
שבת שמרומו בפסוק להגיד בבוקר
חסדך, וכמו שאמרו חז"ל לפי ששרת
אליעזר אותו צדיק באמונה, יצא מכלל
ארור וכו', היינו על ידי שמייגע עצמו
בבחינת עבד שהוא על ידי אמונה בעת
החושך, עי"ז זוכין לקבל אח"כ הארת
השבת, לראות את חסד ה' בתוך
הבריאה. וכמו כן, אור השבת מסייע
להשפיע אמונה לימי המעשה, ולכן

השפת אמת (תרנ"ב) מביא בשם זקיני
החידושי הרי"ם על מה שאמרו חז"ל אין
ארור מדבק בברוך, שימות החול הם
בגדר ארור, שהוא בחינת חושך, שאין
רואים אז בהירות האמונה, ושבת בגדר
ברוך כמ"ש ויברך וגו' יום השביעי וגו'.
וכתיב להגיד בבוקר חסדך ואמונתך
בלילות, שהם שני סוגי עבודה, בימות
החול שהם בחינת חושך, אז צריך לעבוד
עם מדת האמונה, כמ"ש ואמונתך

ולפעמים גולל אור מפני חושך כו' ובזמן שיש אור צריכין להכין גם על ימי החושך. ולכן הקדים להגיד בבוקר חסדך ואח"כ ואמונתך בלילות.

נקראו סעודות שבת בזוה"ק סעודתא דמהימנותא שמשפיע אמונה. ושני העבודות נצרכים בעוה"ז, ולכן קבע השי"ת זמנים שמאיר הארה הגנוזה.

*

ואח"כ מביא עוד פירוש ליישב, עפ"י מה שקיבל 'מרבותי וחבירי', איך שצריך להתנהג במדת רחמים עם כל אדם, וכשיזדמן לו לראות באיזה אדם שום דבר מכוער, יתן אל לבו שהשי"ת שלח לו ענין זה לטובתו, כי לפעמים יש בו ג"כ שמץ מנהו, ועל ידי זה יתן לב לשוב. כלומר שצריך לזכור שכל מה שבא אליו זה מאת הקב"ה. כגון שבא לו ענין של ביטול בתורה או בתפלה על ידי שיחת אדם, אזי יתן לב שהיא לטובתו, כי לפעמים מקבל ענין כזה מפני שלא התפלל ולמד כראוי, ונרמז לו בזה לתקן מעשיו, או שיחשוב כוונה

בתולדות יעקב יוסף (אות ב') מביא דברי הרמ"א (או"ח סי' א'), שויתי ה' לנגדי תמיד זה כלל גדול בתורה ובמעלות הצדיקים וכו'. ולכאורה למה נאמר 'לנגדי' שהוא לשון התנגדות וריחוק, ולכאור' יותר מתאים לומר 'לפני תמיד'. ומביא ששמע לפרש, שיחזיק האדם עצמו שהוא עדיין רחוק מהשי"ת, וזהו שנאמר שויתי ה' לנגדי' ודפח"ח, ונראה הכוונה בזה שזהו ענין מדת הענווה שמי שמרגיש שעומד לפני אחד שגדול הרבה ממנו הרי זה מביאו לידי ענווה, משא"כ אחד שאינו מכיר בגדולת חבירו, הרי מרגיש קרוב.

והתמדת לימודו, אך אז גם גובר העצבות, ועי"ז מלמד חוב על בני עולם שאינן עושין כמעשיו ומניחין חיי עולם וכו', וכמעשה דרשב"י ובנו (שבת לג): עד שיצא בת קול חזרו למערכתכם וכו', וזה נקרא רפואה על ידי מים מרים.

מה שאין כן הרפואה המתוקה, הוא בדרך זה, שמתבונן בכל דבר מגונה שנראה בחכירו, שהדבר בא בהשגחה פרטית לתועלת עצמו, וזה משקה מתוק מדבש, המעורר רחמים בעולם, והיא רפואה מתוקה בלי שום סיגוף, ויערב לו ויבושם ודפח"ה.

וכאן טמון היסוד הנפלא מאת הבעש"ט שכל דבר שרואה האדם הוא לטובתו, שהקב"ה הזמין לו שיוכל להבין ברמז איך לתקן דרכו, והוא דרך מתוקה ונעימה.

אחרת איך הוא לטובתו, ואז באמת יתגלה שהוא לטובתו.

ולהשלמת הענין ראה בתולדות יעקב יוסף (וזאת הברכה אות כה) מה שסיפר הרה"ק ר' נחמן מהארדענקא, שראה בחלום בעת שהיה בארץ ישראל בפעם הראשונה, ובעת ההוא היה נבוך אם לצאת לחו"ל מחמת טעמים הכמוסים לו וכו' (י"א שאז חכך בדעתו אם לנסוע אל הבעש"ט הק'). כידוע שהרה"ק מהארדענקא היה בתחילה מתנגד לחסידות, ונסע לגור בארץ ישראל, ואח"כ היה נבוך אם להתקרב לבעש"ט זי"ע, ולבסוף נסע אליו, ולאחר הסתלקות הבעש"ט בא שנית לא"י) עד שראה בחלום שאחד סיפר לו שיש כמה רופאים הנותנים רפואות על ידי משקה מר, אך יותר טוב זה הרופא שנותן רפואה על ידי משקה מתוק מדבש.

ופירש לעצמו את החלום, שהרפואה המרה הוא הדרך של תענית וסגופים

סעודה שלישית

פרשת חיי שרה תשפ"א לפ"ק

היינו שקיבלה כל מה שגזר עליה ה' בתמימות.

ומצאנו דבר נפלא בספה"ק קול שמחה, דהנה כתיב (משלי יז, ב) עבד משכיל ימשול בבן מביש ובתוך אחים יחלק נחלה. ובמדרש, עבד משכיל זה אליעזר. ומה השכלתו, אמר כבר קללתו של אותו האיש בידו [שהוא מבני כנען שקללתם להיות עבדים]. שמא יבוא כושי אחד או ברבר אחד וישתעבד בי, מוטב לי להשתעבד בבית הזה ולא בבית אחר.

ומבאר הרה"ק הרבי רבי בונם זי"ע, דהיה השכלתו, במה שהיה מכיר עצמו שהוא עבד. אף שהיה אליעזר גדול מאד, כמו שאמרו חכמינו ז"ל עליו (יומא כז):

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה, וברש"י, כולן שוין לטובה, וביארו בספה"ק שאף ששרה עברה צרות רבות ורעות בחייה, עם כל זה קיבלה הכל בתמימות. וזהו כולן שוין לטובה. וכדמצינו ברש"י עה"פ תמים תהיה (דברים יח, יג) התהלך עמו בתמימות ותצפה לו ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיבא עליך קבל בתמימות, ואז תהיה עמו ולחלקו.

וכפי שדרשו חז"ל במדרש ויהיו חיי שרה מאה שנה, יודע ה' ימי תמימים ונחלתם לעולם תהיה (תהלים לז), כשם שהן תמימים כך שנותם תמימים וכו' א"ר יוחנן כהדא עגלתא תמימה וכו'.

מופיע בפרשה אפילו פעם אחת, וזהו לגודל ביטולו לאדונו, עד שאינו תופס מקום לעצמו.

וראה בספה"ק בית אהרן (פר' ויצא) עה"פ ויפגע במקום וגו', מביא פירושו של הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע על מאחז"ל המובא בפירש"י עה"פ ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך, פי' שלא יהיה לבך חלוק על המקום, ואמר הפי' בזה, אשר בכל מקום שהוא יעבוד את השי"ת. כי יש בני אדם כשהם באיזה מקום ואינם עובדים להשי"ת אומרים שהמקום גורם כי אם היה באיזה מקום אחר בוודאי היה עובד להשי"ת ע"ז אמר המדרש שחלילה לומר כן, וזהו שאמרו, 'שלא יהי' לבך חלוק על המקום', כי לא המקום גורם ח"ו איזו מניעה לעבודתו ית', שכיון שהכל מאתו ית' ורצון השי"ת הוא שיהיה האדם כעת במקום הזה, אם כן גלוי לפניו ית' שזה המקום לא יגרום שום

שהיה דולה ומשקה וכו', עם כל זאת היה מבין ומכיר ששלימות שלו היא מה שהוא עבד נאמן לאברהם, לא להיות בפני עצמו. וזה השכלה גדולה למאד, שיהיה אדם מכיר עצמו בבחינתו ושלימות צורתו, ולא ירום לבבו לצאת לבחינה שאינה שלו. עכלה"ק.

וכ"ק אזמו"ר זצוק"ל דייק כן בלשון חז"ל המובא ברש"י שאברהם אבינו אמר לאליעזר אין ארור מדבק בבורך, לכאורה הי' צריך לומר אין ברוך מדבק בארור. אלא דאברהם אמר לאליעזר, שעבורו אין זה כדאי לשנות את תפקידו "עס איז צו גרויס פאר דאנעטוועגען, גיי נישט אויף קיין מדריגות וואס איז נישט פאר דיר".

ואכן מצינו שאליעזר היה בטל לגמרי לאברהם, וזה היה כל מהותו, כפי שאמר על עצמו עבד אברהם אנוכי, וכמובא בספרים (ראה שם משמואל) ששמו אינו

מניעה ח"ו לעבודתו יתברך רק המניעה
הוא מצד האדם.

יה"ר שנזכה למלאות תפקידנו בעוה"ז
ולגאולה קרובה אמן.

אמרים

בוזהר הק' בפרשה (חיי שרה קכ"ט ע"א)
מביא על מעלת הבעל תשובה דבשעתא
חדא ברגעא חדא זוכה לכל המדריגות,
וראה בספר **צדקת הצדיק** (קכ"ז) ששמע
בשם הרבי ר' **בונם ז"ל** כי דבר זה
שמביא הזוה"ק שהבעל תשובה יכול
להגיע במהרה לדרגא גדולה, זה בא על
ידי יגיעת רבי שמעון בר יוחאי.

הצדיקים מקאזנין ולובלין, ומביא הרבה
דברים יקרים בשמם מכלי ראשון, אשר
בפר' זו (ד"ה ויאמר אליו) מביא שאמר
הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע,
שכשמתפלל להשי"ת שיזכה לתשובה,
הרי הוא מתפלל ואומר להדיא, שיזכה
לתשובה 'מתוך שמחה והרחבה ולא
מדוחק', ולא זו בלבד, אלא אף הוסיף
תמיד שבח והודאה להשי"ת שזיכה
אותו במתנה נפלאה מן השמים לקבל
את השכל וההארה להתפלל ולבקש
באופן הזה, עכתו"ד.

ובענין תשובה, נכון לציין דבר נפלא
המובא **במשמרת איתמר** (להרה"ק ר'
איתמר מקאנסקיוואלי, שהתאבק בעפר רגלי

קידושא רבא

פרשת חיי שרה תשפ"ב לפ"ק

הוא כמו ד"ת, על כן התחיל לספר סיפורי צדיקים, עבד אברהם אנכי, ובזכות זה יעלה הכל אל הקדושה.

ויאמר עבד אברהם אנכי. יש פירוש השגור בפי העולם, שהם הניחו לפניו לאכול, אזי אמר, לא אוכל עד אם דברתי דברי, היינו שצריך מקודם להתפלל, ויאמר לו, דבר, היינו שיאמר מה שצריך ויתחיל לאכול, על זה השיב להם, מתוך מתוך, עבד אברהם אנכי, על כן תפילתי צריכה שתהא במתינות.

*

היום היארציית של החסיד ר' מעשיל געלבשטיין זצ"ל הוא היה תלמידו של הרה"ק רבי מנחם מענדל מקאצק זצוק"ל. ונסע אצלו בערך עשר נסיעות, כעבור מספר שנים שמע ר' מעשיל על

ויאמר לא אוכל עד אם דברתי דברי וגו'. ויאמר עבד אברהם אנכי. בתפארת שלמה מביא דברי חכו"ל שהיו נותנים לפניו סם המות במאכלו, לכן אמר לא אוכל עד אם דברתי דברי. והרמז בזה שאליעזר היה רגיל להסב על שולחנם של צדיקים אשר קדושת מאכלם מסייע לעבודת הבורא וכל טועמיה חיים זכו. לא כן המאכל הבא מסט"א שהוא לשם תאוה גרידא, מטמטם את לב האדם, לכן כאשר בא אליעזר אל בית לבן ובתואל היה ירא לנפשו להנות ממאכלם כי זה לו כסם המות. לזאת אמר שלא יאכל עד אשר ידבר ד"ת, וזהו שנאמר, לא אוכל כי אם דיברתי דברי, כי הד"ת הנאמרים על השולחן מביא את הקדושה לתוך המאכל, וכמו"כ גם המספר בשבחו של הצדיק

בבואו לקבל לראשונה פני קדשו של ה'צמח צדק', שאלו הרבי 'מאיזה עיר אתה' והשיב שבא מביאליסטוק. עוד שאלו 'איזה חסידים יש בעירך' ויען ר' מעשיל 'פוילישע חסידים', ולא רצה לגלות כי היה בקאצק, כי מה יאמר, למה הרבי מקאצק לא די לו, על כן העלים דבר זה.

וכששאלו 'מדוע באת אלי' השיב 'למדתי ספר תניא'. ואמרת לעצמי, אם הכתוב בספר, בוער בנקודת הלב כאש להבת שלהבת, ק"ו אם אזכה לשמוע תורה מפיו ממש.

אח"כ נסע להתיישב בירושלים עיה"ק, בהיותו גדול בקבלה היה ממקימי ישיבת שער השמים, וכן עסק רבות בעניני בית המקדש, והפצת לימוד הלכותיה.

ידוע שהרה"ק ר' צדוק הכהן מלובלין, היה אוכל רק מסעודת מצוה, ולכן עשה סיום מסכתא בכל יום, כששמע על כך

חסידות ליובאוויטש, וביקש מאד לנסוע אל כ"ק אדמו"ר ה'צמח צדק' מליובאוויטש, ולשמוע תורה מפי קדשו.

כאשר נגמר בליבו לנסוע לליובאוויטש, ישב בקאצק בחדר החיצון של הרבי, ובמוחו עברה המחשבה, הרי אני רוצה כל כך לנסוע לליובאוויטש, ולשמוע לקח מפי הצמח צדק, אך אולי ח"ו יקפיד עליו הרבי מקאצק, וכך ישב שמה בדאגה זו.

בעודו יושב שמה, נפתח לפתע הדלת והרבי הגיע פנימה, רעד ופחד עברו בכל גופו, והרבי מקאצק מתחיל לדבר, החסידים מיד נתקבצו שמה לשמוע בקול דברו, וכה הגיד, 'הוא חושב כי מענדיל ומענדיל, הוא גזירה שווה'. ושוב אמר, 'אולי באמת הוא גז"ש'. החסידים כמובן לא ידעו כלפי מי ומה הדברים אמורים, ורק ר' מעשיל הבין היטב, ומשם נסע לליובאוויטש.

חכמים'.

כמו כן ר' מעשיל היה נוהג כן, לכן טרם
אכלו היה חוזר על משניות מידות או
משניות תמיד, כדי שיחשב סעודתו
לסעודת מצוה.

רבו בעל מי השילוח מאיזביצא, צווה
עליו לאכול עוד סעודה בכל יום, מעתה
אכל שתי סעודות, ואמר ששניהם הם
סעודות מצוה, האחת לסיום מסכת
והשניה הוא מפני 'מצוה לשמוע דברי

סעודה שלישית

פרשת חיי שרה תשפ"ב לפ"ק

'ויהיו' שזוכרים שהיום קצר וצריך עוד להתייגע הרבה, ולתקן מעשיהם כי הימים כצל עובר לבלי שוב. וכאלו היו חיי שרה, שהיתה כל חייה בחשבון הנפש, ותמיד הוסיפה בעסק הרוחני, עכת"ד.

וה' ברך את אברהם בכל. יש בזה שני דיעות, רש"י מביא 'בכל' בגימ' 'בן', שהיה לו בן והיה צריך להשיאו אשה. ובגמ' (ב"ב קמא.) רבי יהודה אומר, שהיתה לו 'בת' ו'בכל' שמה. ובדגל מחנה אפרים מבאר דלא פליגי אהדדי, ואחד מפרש את דברי חבירו.

בהקדם דברי בעל תולדות יעקב יוסף שמבאר דכשאחד משיג איזה השגה בעבודת ה' נקרא בחינת בן, ובשעה שלא השיג עדיין אך יש לו השתוקקות

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה. ובספה"ק עבודת ישראל 'ויהיו' בגימטריא 'זל' מלשון זול, שהאדם נעשה שפל בעיניו על ידי זה שמתבונן בחיי ההבל אשר הוא חי, ושנותיו אשר עברו עליו, ולא נתן ליבו לעשות בהם נחת רוח ליוצרו, ולא די בזה שלא הוסיף טובה, אלא אדרבא עוד קלקל מעשיו, ולזאת נבזה בעיניו נמאס.

אך עיקר תכלית המרירות, שע"ז יתחדש לו רצון לעבודת ה', ויקבל עליו עול מלכות שמים על כל פנים מהיום והלאה, שלא יהיה בכלל הרשעים שבחיהם קרוים מתים רק עם הצדיקים שבמיתתן קרוים חיים. וזהו חיי שרה, החיות של הצדיקים, הוא ע"י בחינת

וזהו 'ויהיו', כשהאדם זוכר מעשיו בעולם, ועד כמה חיסר עדיין, 'שני חיי שרה', זוכה לתקן מעשיו, וכל שנותיו יהיו שווין לטובה, כן יזכינו ה' למלאות הזמן, בתורה ומצוות. ובמהרה ניגאל ברחמים אמן.

*

יש ווארט מהרה"ק מנאדרזין חתנו ותלמידו של הרה"ק ר' מנחם מענדל מווארקי זי"ע.

אך נקדים עובדא שסיפר כ"ק אזמו"ר זצלה"ה, פעם אחת היה לו להרה"ק רמ"מ 'מאמר' בפיו, אשר בערה בו כאש עצורה, ולא היה לו למי לאומרו, עד שבא לדירת חתנו הרה"ק מנאדרזין, שהיה לומד בעליית ביתו, והיה לו לרמ"מ שווערע טריט, ובשמוע בקול עליית חותנו הק' מיד פתח הדלת, הרבי פנה אליו בזה"ל "וועסטו זיין א חסידישער יונגערמאן איז גוט, אז נישט וועל איך דיר אויספליקען!..." ומיד פנה ללכת, ע"כ.

לקבל השגה, זהו בחינת בת. וצריך לידע וליתן לב בכל מדריגה ומדרגה שמגיע אליה, שעדיין הוא בבחינת בת ולא השיג עדיין כלום, כי השי"ת הוא אין סוף ב"ה. וזהו מרומז בדברי חז"ל, בת תחלה סימן יפה לבנים, כשהאדם מרגיש בבחינת בת, שמשתוקק לעלות מעלה, אז סימן יפה לבנים, שילך ממדריגה למדריגה וישיג השגה בחינת בנים.

וזהו שכיונו השני דיעות במאמרם ז"ל, חד אמר בכל רומז ל'בין', והיינו שמצד האמת השיג אברהם אבינו מדריגה גדולה והיה בבחינת בן, וחד אמר 'בת היה לו' היינו שמצד אברהם אפילו כשבא למדריגה גדולה עדיין הרגיש שהוא רק בבחינת בת, שלא הספיק לו כל עבודתו, וכל העבודה שעשה מכבר, כלא נחשב אצלו, אלא רצה להוסיף שלימות בכל יום ויום נגד העבודה שצריך לעבוד את הבורא ברוך הוא יותר ויותר, ואל יחשוב שדי במה שיש לו, אלא ידע שעוד לא מילא חובתו.

ומשקה מתורת רבו, לעבוד את השי"ת במדת החסד, ועתה כשראה אצל יצחק דרך אחרת לגמרי, שהיא מדת הפחד והגבורה, לענוש תיכף ומיד לעוברי רצונו ח"ו, על כן חשש מה יהא עם דרך רבו אברהם, אשר עבד בה כל הימים, והיה ירא שלא יתבטל לגמרי ח"ו מדת החסד של אדונו.

אך באמת להחסדים נצרך גם גבורות, כדי שמבין שניהם יצא עמודא דאמצעייתא מדת הרחמים, שהיא מדת יעקב מובחר שבאבות.

ולכן כשנשלח מאדוניו להשיא אשה לבנו ליצחק, עשה לעצמו סימן שאם יזדמן לו עתה שידוך אשר הוא כולו ממדת החסד, אזי 'בה אדע כי עשית חסד עם אדוני'. שכל זה נעשה כדי שיתקיים המדה של החסד כראוי. כי מהזיווג הזה יצמח מדת הרחמים של יעקב אבינו.

וזהו שנאמר, ויצא יצחק לשוח בשדה לפנות ערב, שאז הוא זמן התגברות

ונראה בפשטות הכוונה שהיה לו לרבי התעוררות גדול שכל העוה"ז אין לו שום מטרה אחרת אלא עבודת ה', ובער בקרבו הענין בכחינה גבוהה לפי רום השגותיו, וידע שרק מוכשר לקבל ירגיש את לב רבו ויבין להוציא רמזי דחכמתא ולהשכיל פנימיות מחשבתו הגנוזה במאמרו, ולהוציא ממנו עצה ודרך בעבודת ה'. שלאו כל מוחא סביל דא, כי איש פשוט יביט בזה כסתם דבר חריף ללא תועלת.

בפרשת השבוע, ובה אדע כי עשית חסד עם אדוני. ויש להבין האם לאחר שכבר ראה אליעזר אצל אברהם אבינו רוב ניסים ונפלאות בכבשן האש ודבר זה שנפקד לעת זקנותו וכו', עוד היה מסופק אם ה' עושה חסד עם אדוניו, וכי רק אם יזדמן לו עתה זיווג ליצחק, אז ידע 'כי עשית חסד עם אדוני'.

ופירש הרה"ק **מנאדרזין** (ישרש יעקב, פ' חיי שרה) שכידוע מדת אברהם אבינו הוא מידת החסד, ומדת יצחק הוא גבורה ופחד, והנה אליעזר היה דולה

ותאמר אל העבד מי האיש הלזה ההולך בשדה 'לקראתינו', היינו שהולך נגד מידתינו שהיא החסדים. ויאמר 'הוא אדוני', זה צריך בשביל קיום מדת אדוני אברהם, שצריך לזווג חסד לגבורה, בכדי שימשוך מזה מדת הרחמים הממוצע בין שניהם, וכזה יתגלה היטב מדת אדוני.

הדינים, ויצא יצחק לעורר דין, שזה היה בחינתו, וירא והנה 'גמלים' באים, שכנגדו בא רבקה עם בחינת גומלי חסדים, היפוך מדתו. ומאידך נמי, ותשא רבקה את עיניה, ותרא את יצחק שהוא היפוך מדתה. על כן 'תפול מעל הגמל' שבזה נפלה מעט ממדתה שהיא החסד, מפני הדינים של יצחק.

סעודה שלישית

פרשת וירא תשפ"ג לפ"ק

לרוחניות לזהות בו כראוי, עצה טובה היא לו שיזדרז במעשיו, כי כמו שהזריזות הוא תולדה של ההתלהטות הפנימיות, כמו כן מן הזריזות נולד ההתלהטות. כי החיצוניות מעוררת הפנימית, ולכן אם יעשה המצוות בלא עצלות, גורם הוא בכך שיתעורר בו השמחה הפנימית והחשק והחפץ תלך ותגבר בו. אך אם יתנהג בכבודות, גם רוחו תשקע ותכבה.

עוד מצינו בפרשה עפ"י דברי הבני יששכר בספרו אגרא דכלה, שמבאר מה שנאמר אצל אברהם 'וישא עיניו וירא' (יח, ב). וצריך ביאור למה צריך להוסיף תיבות 'וישא עיניו', וכי לא ידענו שבכדי לראות צריך לישא עפעפי העין, ולמה לא נאמר 'וירא' בלבד. אלא בא

חז"ל לימדונו בתנא דבי אליהו (רבה פרק כה) שכל אחד ואחד מישראל חייב לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב וכו'.

והנה בראש הפרשה ראינו איך שאברהם אבינו היה חולה, כי היתה שלישי למילה, וקיימו בו ביקור חולים, בכל זאת התאמץ לקיים מצוות ה' ולחפש אורחים, ולא זו בלבד, אלא ואל הבקר 'רץ' אברהם, שקיבלם בחשק ובהתלהבות ובזריזות גדולה.

במסילת ישרים (פרק ז) מבאר שכל עבודתם של צדיקים בזריזות, כי כאשר תלהט הנפש לעבודת הבורא, תהיה התנועות במהירות כדי להשלים רצון הבורא. ומוסיף שם דבר נפלא, שכן הדבר נמי איפכא, שאם אין החמדה

אתהלך בתם לבבי בקרב ביתי. כי כל מילי דחסידות צריך לקיימם בתוך ביתו קודם, ואחר כך יהיה נקל לו לקיים זאת גם כשהוא חוץ לביתו.

עוד ראינו בהמשך הפרשה, שאמר הקב"ה המכסה אני מאברהם, וסיפר לו אודות ענין סדום, והרי בוודאי לא נאמרה לו סתם, אלא היה צורך שאברהם ידע מכך, כדי שיהא לו שהות להתפלל ולבטל הגזירה, וכדמצינו במעשה העגל שהקב"ה אמר למשה רבינו ועתה הניחה לי (שמות לב, י) וע' רש"י שכאן פתח לו הקב"ה פתח והודיעו שהדבר תלוי בו שאם יתפלל עליהם לא יכלם.

וכאן אכן נעמד אברהם להתפלל, וכשראה שלא פעל, ניסה עוד דרך תפילה, ועוד אופן לעורר מידת הרחמים, והנה לפי פשוטו אין ניכר פירות תפילתו של אברהם, אך בספה"ק הביאו שפעל בתפילתו להציל את לוט,

להורות דבר גדול, שאברהם אבינו לא ראה בפתאום שום דבר, שכן עיניו לא היו הפקר, אלא תמיד היה 'שאלה' קודם, ורק אחר ששפט בשכלו, אם הראיה הזאת אינו נגד חוקי התורה, אז הורשה לעצמו להרים את עפעפי עיניו ולהשתמש בחוש הראיה,

וכן מצינו לצדיקים שלא היו מסתכלים חוץ לד' אמותיהם מפחד השכינה, וראה בגמרא (מנחות ק"א) שאמר רב, לתלמידו רב שימי שהיה עומד תמיד לפניו, ושאלו 'שימי את', האם אתה שימי, שלא היה נושא עיניו להסתכל בו מרחוק.

ובראשית חכמה (שער הקדושה ח') כותב שמי שרוצה להרגיל עצמו להיות שח עינים, צריך להתרגל להתנהג כן בהיותו בביתו, כדי שיהיה מלומד לקיים מדה זו כאשר יצטרך, כגון בעת שילך בשוק או כשעומד בבית הכנסת בעת התפילה. וזהו שאמר דוד המלך (תהלים קא, ב)

שמחזיר מזה להקב"ה, יש לאדם יותר שייכות ל'מעשי אבותי'.

הרה"ק מאפטא זי"ע מבאר בספרו אוהב ישראל, (וע"ע בקדושת לוי) כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו וגו' שענין מתי יגיעו מעשי וכו' אין הכוונה שנלמד מכח זכרון מעשי אבותינו שבעבר בלבד, אלא יתירה מכך, שכן כל ישראל יש להם בעצם שייכות למעשי אבותינו, מכיון שכל ישראל שבכל דור ודור היו כלולים באברהם אבינו, כי הבן גנוז בכח האב, והוא היה השורש של כל ישראל, ואם כן כשעשה איזה מצוה, עשה אותו עם כל הענפים העתידיים להתפשט ממנו. וזהו 'אשר יצוה', רצה לומר לשון צוותא וחיבור, כי בעשותו המצוות צירף עימו את נשמת בניו ואת ביתו אחריו.

וזהו שאמרו חכמינו ז"ל חייב כל אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשי אברהם יצחק ויעקב. שהשער כבר פתוח, שכל

כי אף שכבר היה המלאך מוכן להצילו, עדיין היה צריך את כח התפילה לפעול את ההצלה הזאת, ומלוט הרי יוצא משיח, נמצא דאכן על כל סדום לא היה צריך התפילה כי הם לא היו ראויים להינצל, אלא על הנקודה של לוט, ועל זה אכן פעל, ולכן גם אנחנו, אף בשעה שאין רואים התפילה מה פעל, בכל זאת נדע שנעשים מכך דברים גדולים.

ובסוף הפרשה, עקידת יצחק, שאברהם אבינו נולד לו בנו בהיותו בן מאה שנה, וזהו בנו יחידו אשר אהבת את יצחק, והקב"ה מבקש ממנו שיתן לו את בנו בחזרה, היינו הקב"ה מבקש בחזרה מהטובה שהשפיע עליו, וזה היה הנסיון של עקידת יצחק. ואף שאין כל אחד בדרגא זו, אך תוכן הענין של העקידה, שהקב"ה מבקש מן האדם מעט מן הטובה שהשפיע עליו, כי הקב"ה נותן לנו בכל רגע ורגע כח הנשימה, ועינים לראות ואזניים לשמוע, ונותן כח הדיבור בפיו, וכמה

לעוררו.
יעזור השי"ת שנוכל ללמוד ממעשי
אבותינו ולהתנהג כראוי וכנכון ונזכה
לגאולה שלימה במהרה בימינו אמן.

אדם כבר עשה כל המצות בכוחו של
אברהם, ואם כן אינו צריך רק לשוב
לשורשו ולכוחו של אברהם ולהוציא
הדבר מכח אל הפועל, וצריך רק

אחר הברלה

פרשת וירא תשפ"ג לפ"ק

השבוע היארציית של החסיד רבי משה מידנער זצ"ל הוא היה נכדו של הרה"ק ה'יסוד העבודה' מסלאַנים. ר' משה היה אדם גדול, ועמד בראשות הישיבה דסלאנים לפני המלחמה, ונסתלק בשנת תר"צ. כתב חידושים רבים על הש"ס שנאבדו בצוק העיתים, אך מעט נשאר לפליטה, ואכן רוב התורות שנשארו בסלאנים הכתובים בספר 'תורת אבות' המה מְקַתְבִּיו.

לצד גדולתו בתורה ורוב חסידותו, היה מופשט מאד מעניני עולם הזה, ולכן לא ידע את מקום מגוריו, פעם כשהוצרך לחזור לבדו אל ביתו, תעה ברחובות הסמוכים, עד שניגש לאחד ושאל: **אולי תועיל לומר לי היכן גר כאן משה מידנער...**

כולם נוהרו מאד בשעה שעברו על ידו, כי ראו עליו שהוא תופס מחשבות, ומי שעבר לפניו והיה באותה עת במחשבה לא טובה, היה ר' משה יורק ריקה על הריצפה מתוך סלידה ומיאוס.

היה מגדולי מעתיקי השמועה, והעביר סדר עבודתן של צדיקים לדור אחרון, וכן דברים המעוררים את הלב לעבודתו יתברך באמת ובאמונה, נביא כמה מהם. (ואולי חלקם הם דברים שאמר בשם רבותיו).

בגמרא (ברכות כח, א) מסופר שרבן גמליאל היה מכריז ואומר, כל תלמיד אין תוכו כברו לא יכנס לבית המדרש, וביום שסלקוהו מנשיאות, העבירו את שומר הפתח ממשמרתו, ואז ניתוספו ספסלים בבית המדרש, לדעה אחת ד' מאות לדעה אחרת ז' מאות. ולכאורה מה לנו עם כל המספרים הללו, וגם הרי לא נדע כמה יושבים על ספסל אחד. אלא משום שהחידוש היה עצם העסק סביב ה'ספסלים', כי בעבר כשלא בא רק מי שתוכו כברו, היו נכנסים לבית המדרש ללא שום חשבונות, העיקר שנמצאים בתוך בית המדרש, אך עתה שהגיעו אלו שאין תוכם כברם, נהיה 'עסק' שלם מסביב למקומות, שכל אחד צריך שיהיה באקוועם, וספסל להנאתו.

זכה נעשה לו סם חיים וכו', (יומא עב, ב) אמר התורה עוזרת לכל אחד, אלא ההבדל הוא כך, אם 'זכה' שזיכך את עצמו, הרי זה מביא לו שמחה ותענוג **בעבודת ה'**, וזהו סם החיים. אך מי שח"ו נמצא בבחינת 'לא זכה', אזי התורה מועיל לו באופן אחר, 'נעשה לו סם המות', היינו שמזכירה לו שכר המצוות ועונש העבירות, ואיך רע ומר עזבך את ה'.

סיפר שהרה"ק ר' מענדעלע מוויטעפסק זי"ע בעת נסיעתו לארה"ק קודם הפלגתם, נתמלא בחרדה אודות הנסיעה על פני המים, וכך התהלך טרוד במחשבותיו תפוס שרעפים אנה ואנה בחדרו. לבסוף שם לב שבכל זמן הליכתו הלך ושוב, היה פוסע והולך על פני קרש אחד מקרשי הריצפה. וואו נתן אל ליבו וחשב, אם קרש זה היה צף בים על פני המים, וכי הייתי מוכן לפסוע עליו הלך ושוב בלא מורא, בוודאי שלא, אלא מאי, כאשר נוסעים בספינה סומכים על כך שהקרש נתמך על ידי עוד קרש, וחברו נתמך ג"כ בקרשים מכל צד, והם מחוזקים ע"י יתדות וכו', ואז אמר לנפשו, אם

אנשים מסתמכים על קרש המסתמך על קרש אחר, ולכן אינם מפחדים, כל שכן באם אשען ואסמוך על אבינו שבשמים וחסדיו הרבים אין לי מה לפחד כלל, ובוזה השקיט דאגותיו, ונסע לחיים טובים ולשלום.

סיפר אודות הרה"ק ר' אשר סטאָלינער זי"ע, שאמר שמצא פעם את היצה"ר הולך ברחובה של עיר, וראה שהוא אינו אלא קלייניטשקער און א דארטשיקער, על כן שאל אותו, הלא אתה קטן כל כך, ואיך אתה מצליח להפיל את כל העולם, ענה לו היצר הנה הנה יש לי שני חבלים שבהם אני תופס אנשים, אחד הוא חבל של 'גיאות' והשני הוא חבל של של 'עצבות', ודע לך שהחבל של עצבות הוא יותר ארוך, ועמו אני כובש הרבה יותר אנשים.

ונביא מספריו שתי דברי חיזוק, סור מרע ועשה טוב, תסור ממחשבתך את כל הרוע, כאילו לא עשית רע מעולם, בעת שאתה עוסק ב'ועשה טוב', כלומר שתעשה את המצוות בשמחה ובטוב לבב.

וגם אמר שמה שנאמר שצריך להיות ממארי דחושבנא, יש חושבים שצריך למנות ולחשבן את כל העבירות, כדי לשוב עליהם בתשובה שלימה, אך יש אנשים שבמצבם בעבודה, כדי שיוכלו להמשיך, אדרבא צריכים לחשוב את כל המצוות שזכו בהם, כי העיקר הוא לבוא לידי התכלית לעבוד את השי"ת.

זכותו יגן עלינו, א גוטע וואך א פרייליכע וואך.

אחר הברלה

פרשת חיי שרה תשפ"ב לפ"ק

השבוע היארציית של הרה"ק ר' יעקב מפשעווארסק זצ"ל שהתגורר באנטווערפען, הוא התנהג בענווה מופלגת, ופעם אמר עה"פ יקטונתי מכל החסדים שיעקב אבינו אמר, זה שהקב"ה נותן לי להיות שפל בעיני, אחר כל ההצלחות, זהו החסד הכי גדול מכל החסדים שמשפיע עלי.

כ"ק אאמו"ר זצללה"ה הסתופף בצילו בעת שהתגורר באנטווערפען, כמו"כ **כ"ק אאמו"ר זצללה"ה** בעת חתונת אאמו"ר נפגש עימו כמה פעמים, ושררה ביניהם קירבת הדעת באופן מיוחד, בתוך הדברים התפעל מאד בשמוע שאזמו"ר הוא בן בתו ממש של **הגאון בעל נפש חיה**, שהיה בזו"ר חתן אחיו של הרה"ק **מצאנז זי"ע**, והיה מהמקורבים אליו מאד. (בזו"ש היה חתן הגאון מקוטנא, ומזיווג זה נולדה הרבנית של הרה"ק רבי יוסף זי"ע).

בשעה שהיה **כ"ק אאמו"ר זצללה"ה** בבית הרפואה בבאסטאן לצורך ניתוח, התקשר לבנו **כ"ק אאמו"ר זצללה"ה** לאנטווערפען, וביקש ממנו מזכיר זיין אצל ר' יענקעלע, והדגיש **נישט רבי'ש**, אלא באופן פשוט, עם קוויטל ופדיון, וכמדומה שזה היה הקוויטל היחיד שמסר לרבי.

הרה"ק **רבי יעקב מפשעווארסק זצ"ל** בשובו מהמלחמה, שמע מחסיד אחד, על מה שאמרו חז"ל שאלת "נשאת ונתת באמונה" הפירוש אם נשאת

ונתת עם בני אדם, להשריש בהם אמונה בה' ואמונת חכמים. ומיניה אז קיבל על עצמו לספר סיפורי צדיקים כדי להשריש אמונה בבני ישראל. ופעם התבטא שלזה נשאר אחר המלחמה כדי שיהא יכול לספר אודות רבוה"ק לבית צאנו. ואכן היה לו ענין גדול בסיפורי צדיקים והיה מספר הרבה מגוע צאנו, שכן היה תלמיד מובהק להרה"ק ר' חנא מקאלאשיץ זי"ע, מנכדי צאנו.

פעם סיפר אודות הרה"ק מראפשיץ שהיה נוהג לומר בדחנות לפני החתן בעת צאתו לחופה, והיה ממשיך עד שראה סימני התעוררות תשובה אצל החתן, פעם נשא דבריו אך לא נראו שדבריו עושים רושם על החתן, על כן נשא משלו ואמר, מעשה בארי ולביאה, שהסתובבו ביער שמחים וטובי לב וכל חיות היער נרתעו מפניהם. אך לפתע פתאום, הופיעו למולם ציידים עם כלבים, הארי והלביאה נבהלו לנפשם מרוב פחד, והתחילו לברוח, בשעת הבריחה שאלה הלביאה את הארי, מתי נפגש שוב. השיב הארי, אצל סוחר העורות... כמובן שמשל נמרץ זה כבר עורר את החתן מתרדמתו... בהרגישו שימינו כצל עובר וכחלום יעוף.

פעם הגיע לרבי יענקעלע בחור וביקש שהרבי יפעל שאחד מקרוביו יחזור בתשובה, חייך הרבי באומרו 'ווען איך קען דאס, הייב יעך אן ביי מיר אליין'...

כשהגיע אליו המשגיח ר' מתתיהו סלומון, שבאותו עת היה משגיח בגעיטסהעד, כידוע אל רבי יענקעלע באו מכל הקהילות וכולם ענו ואמרו אחריו מקודש, רבי יענקעלע קיבלו בסבר פנים יפות, ואמר לפניו ווארט

מרבי סעדיה גאון עה"פ משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים, כי השגחת השי"ת על עם קרובו הוא על שני פנים, שלפעמים הוא נקרא משגיח עלינו בהשגחה גלויה, והיינו משגיח מן החלונות שאנחנו רואים שהקב"ה משגיח עלינו כמו במי שמשגיח דרך חלון שהמושגח ממנו רואה את המשגיח עליו, ולפעמים משגיח עלינו בהשגחה מוסתרת וזה נקרא מציץ מן החרכים שהוא מציץ ומביט אותנו אך בהסתר, כמו מי שרואה דרך חרכים שאין הנראה רואה אותו, עכ"ד.

ואח"כ אמר לו שגם משגיח צריך להתנהג כן, פעמים צריך להבחין עליו שרואה את הנעשה, ופעמים צריך לראות ולא לגלות זאת.

ואח"כ שאלו אודות בחור פלוני מהמסתופפים בצילו, מה מצבו בישיבה, אמר המשגיח, אכן הוא צריך עזר וסיוע אך אביו אין הפרוטה מצויה בכיסו, מיד קם הרבי ניגש לארון ופתח מגירה והוציא מתוכה מעטפה מלאה שטרות ומסרו ביד המשגיח, באומרו קח לך את זאת ותקח אברך שילמד עימו, ממון זה של אביו הוא, שכן יש מביאים לי כסף במוצ"ש - שכן היה המנהג שבעלי ממון עמדו בתור להביא ממון לרבי - וביניהם היה גם אביו של בחור זה, ואני ידעתי שאין לו מהיכן להביא זאת, על כן הנחתי זאת תמיד בצד, עד שיבוא לידי סיבה להחזיר אותו אליו, כמדומני שעתה הוא הזדמנות טובה.

היה אדם חשוב באנטווערפן שרבי יענקעלע בא לבקר בחג הסוכות, וההוא היה לו מיחוש ברגליו עד שלא היה יכול להלך רח"ל, ובאמצע השיחה אמר לרבי שהכינו כיבוד בסוכה ויכול להיכנס לטעום משהו, אזי

אמר הרבי וכי אי אפשר לאכול כאן, והלוא אכילת ארעי מותר חוץ לסוכה, ושתה שם [ואולי גם אכל מעט], וביצאו מהבית אמר למשמשו, דע לך שאף בסיביר לא שתיתי טיפת מים חוץ לסוכה. בין והתבונן.
זכותו יגן עלינו ועכי"א, א גוטע וואך, א פרייליכער וואך.

בשורה טובה תדשן עצם

הננו שמחים להודיע כי בס"ד יתקיים שיעור קבוע

בספר התניא

ע"י כ"ק רבינו שליט"א

השיעור יתקיים ביום ג' בערב בשעה 9:15

תפילת מעריב לאחר השיעור בשעה 10:00

מתחילים פרק א' ביום ג' תולדות

השיעור מתקיים בהיכל בית מדרשינו

4408-15th Ave. Brooklyn, N.Y. 11219

בית המדרש החסידי אמשנינאוו
בנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א

4408 15th Ave Brooklyn NY 11219

הודעה

הננו להודיע על סדר עריכת השולחנות בשבועות הקרובים

בליל ש"ק פרשת חיי שרה לרגל שבת מברכין כסלו

בליל ש"ק פרשת וישלח לרגל הילולת האדמו"ר האמצעי הרה"ק רבי מנחם זי"ע

בליל ש"ק פרשת מקץ לרגל שבת חנוכה וראש חודש טבת

-- עריכת השולחנות בשעה 9:30 --

לרגל הילולת

אדמו"ר הזקן הרה"ק רבי יעקב דוד זי"ע

יתקיים עריכת השולחן וסעודת הילולא

ביום א' פרשת ויצא, אור לד' בכסלו

בשעה 9:30

הגבאים